

Sygn. akt IV CNP 59/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 20 marca 2012 r.,
w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko A.W.
o opróżnienie lokalu użytkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 marca 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o opróżnienie lokalu użytkowego.

Powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku Sądu drugiej instancji wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 13.000.000 zł. i stwierdzając, że w wyniku wydania zaskarżonego wyroku poniosła szkodę w tej wysokości, a wartość odszkodowania została ustalona w oparciu o obroty jakie uzyskuje spółka pozwanego prowadząc działalność na nieruchomości będącej przedmiotem żądania w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem. Wskazała, że szkoda obejmuje także straty poniesione przez powódkę w związku z brakiem wpłat z tytułu czynszu najmu nieruchomości powódki od spółki prowadzonej przez pozwanego oraz odszkodowanie za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości, a szczegółowa wysokość szkody powinna być wyliczona przez biegłego z zakresu księgowości oraz biegłego rzeczoznawcę.

Wypełniając wymagania art. 424⁵ § 1 pkt. 5 k.p.c. powódka stwierdziła, że nie jest możliwa zmiana ani uchylenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych, gdyż pełnomocnik powódki ustanowiony z urzędu stwierdził brak podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, a ponadto skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50.000 zł. Nie zachodzą również podstawy do wniesienia skargi o wznowienie postępowania zarówno z przyczyn nieważności (art. 401 k.p.c.) jak i z właściwych przyczyn restytucyjnych (art. 403, 401¹ i 416¹ k.p.c.). Wskazała, że zachodzą przesłanki z art. 424¹ § 2 k.p.c. do wniesienia skargi, gdyż zaskarżony wyrok narusza prawo własności powódki, która nie może korzystać ze swojej nieruchomości. Doszło do naruszenia art. 64 Konstytucji RP i art. 140 k.c., a także art. 869 § 2 k.c. i art. 22 Konstytucji RP zapewniającego wolność działalności gospodarczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana skarga nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt. 4 i pkt. 5 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała bowiem, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, co powinna uczynić w pogłębionym wywodzie prawnym, zawierającym wszechstronną analizę prawną przepisów dotyczących środków zaskarżenia, z którego wynikałoby w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości, że w sprawie nie było i nie jest dopuszczalne zastosowanie określonych środków prawnych albo że z innych przyczyn nie mogłyby one odnieść skutku (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17 i z dnia 28 listopada 2012 r. II CNP 58/12, niepubl.).

Nie odpowiada tym wymaganiom ani pobieżne i ogólnikowe stwierdzenie odnoszące się do niemożliwości wniesienia skargi o wznowienie postępowania ani wywód dotyczący skargi kasacyjnej, w którym z jednej strony powódka stwierdziła, że od wyroku Sądu drugiej instancji nie została wniesiona skarga kasacyjna, gdyż jej pełnomocnik uznał brak do tego podstaw, co mogłoby wskazywać, iż skarga kasacyjna przysługiwała, zważywszy też na wskazaną w rozpoznawanej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia określoną na kwotę 13.000.000 zł., a więc znacznie wyższą od kwoty przewidzianej w art. 398² § 1 k.p.c., jako próg dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe. Z drugiej zaś strony powódka stwierdziła, że skarga kasacyjna była niedopuszczalna właśnie ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż wskazana w tym przepisie, co koliduje w sposób oczywisty z wcześniejszymi argumentami wskazującymi przyczyny nie wniesienia skargi kasacyjnej. W tej sytuacji można więc jedynie uzupełniająco podkreślić, że w świetle regulacji zawartej w art. 424¹ k.p.c. strona ma obowiązek wykorzystania wszelkich przysługujących jej środków odwoławczych oraz środków zaskarżenia i obowiązku wykorzystania tych środków, np. skargi kasacyjnej, nie wyłącza jej subiektywne przekonanie, iż środek ten nie odniósłby zamierzonego skutku (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 21 lutego 2007 r. I CNP 5/07 i z dnia 28 listopada 2012 r. II CNP 58/12, niepubl.).

Skarżąca nie uprawdopodobniła również wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Nie określiła bowiem postaci, sposobu wyliczenia ani czasu powstania szkody, jak również związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego wyroku. Nie przedstawiła także żadnych dowodów ani ich surogatów zdolnych uwiarygodnić powstanie szkody i jej związek z zaskarżonym wyrokiem (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, niepubl. i z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, PSNC 2006/7-8/141).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt. 4 i 5 k.p.c.